

SPÅREN AV DET SOM HAR HÄNT

”repetitious’ – is that the word
that means I’m telling you something
you’ve already heard?”
Rodney Graham, I’m a Time Waster

I resterna av verkligheten, i tankarnas spöksår, uppträder de alternativa förbindelserna. Det ena hör ihop med det andra. Det som hänt för längesedan kommer tillbaka och vi känner igen oss som om vi vore iakttagna.

Vi sågs och pratade med varandra, och därutanför pågick staden med sitt trafikbrus och sitt vinterljus.

Det var spännande att närma sig alla samband och korsande linjer; det som är avstånd och utsuddning i

Lina Selanders bilder och som tycks vara förutsättningen för det intima språket, för det som är tankarnas musik.

Samma detaljer, om och om igen, i nya formationer, i nya ljusskikt. Stadens ljud, nu som långsamhet, vemod, förtrolighet.

Det finns en sång, ett nynnande, som också är ett minnesarbete, en vidareföring av det privata. Ögonblicken är enkla, nära och personliga, men hamnar hela tiden någon annanstans, i en tidsförskjutning. Vi har varit här förut, vi har sett dessa ting och dessa vardagsdetaljer – stolarna i köket, en fotbollsmatch på teve, tallarna under en kraftledning, det snöklädda landskapet som man ser det från en bilruta. Det finns en berättelse, men den är någon annans, vi måste skriva om den. Lägga till och dra ifrån. I återkopplingarna dubbleras bilderna och de enskilda ögonblicken dras samman och sträcks ut. Genom att säga samma sak många gånger upptäcker vi det som är skillnad och avvikelse.

Namn och samband. En fras från en renässansmotett av Thomas Tallis går baklänges och får en ny betydelse. Tredjesatsen i Gustav Mahlers första symfoni, med dess beteckning ”Feierlich und gemessen, ohne zu schleppen” (högtidligt och reservat, utan att vara släpigt”), möter dokumentärfilmsfragment från ett bergslandskap och en plats blir en annan plats. Musik av Arnold Schönberg ackompanjerar rörelserna efter ett tungt kast med spjut. I den spansksvenska gränsstaden Port-Bou, där Walter Benjamin begick sitt självmord på flykt undan nazisterna, ligger utspridda ting kvar i de tomma gravrummen – yoghurtmuggar, plastblommor, stanniolpapper, gamla löv. Vems värld är det som perforeras och vems värld är det som blir till?

Magnus Haglund

kulturskribent och författare, bosatt i Göteborg